

שים שאל אותה אם היא נכנעת לרצונו של אביה. ליללה לא השיבה.
 "אני אגן עלייך!" אמר שים.
 "אתה לא מבין כלום!" אמרה ליללה. "אין לי שום סיכוי להימלט מהגורל שיעודך לי."
 (הם דיברו ביניהם באנגלית).
 "את יכולה לברוח!"
 "לאן?"
 "לישראל!"
 "הציעו לי לברוח מעזה."
 "מי?"
 "האנשים שמבקשים את נפשך!"
 "אם אינך רוצה לישראל — לכו איתם!"
 "הם מבקשים תמורה עבור עזרתם."
 "ומה?"
 "את ראשך!"

ביום שיש בערב הלכנו לישון מוקדם. יומיים לאחר-מכן, ביום ראשון, היינו אמורים להשתחרר מהמילואים. עבודי אמר, כי אם קיסינג'ר לא יצליח להשיג הסכם-ביניים תהיה כוננות, ויעכבו לנו את השיחרור.
 "מישהו שאל: 'איפה שים?' ועבודי השיב: 'כנראה ברח לבלות את הלילה בתל-אביב'."

עד מעשינו של שים מהרגע שבו נעלם מהמחנה שמעתי לאחר שבוע, ואני מביא אותם בזה.

שים עוב את המחנה אחרי ארוחת-הערב של יום שיש. הוא הלך לבדו למחנה הפליטים שאטי. הוא הגיע לביתה של ליללה, עבר את הגדר, טיפס ועלה למירפסת חדרה. היא פתחה לו את הדלת, וביקשה שיסתלק מיד.

למישמע הקולות נכנס אביה לחדר. האב אמר כי הוא נוכח בצידקתם של האנשים שאמרו לו כי בתו נפגשת עם חייל ישראלי. האב אמר ליללה כי היא המיטה הרפת-עולם על מישפתה. שים נטל את ידה של ליללה, והם יצאו מהבית. לילה שאלה אם הוא לוקח אותה למחנה שלו. שים אמר כי מן המחנה ישיבו אותה מייד לאביה. הם החלו הולכים לכיוון יד-מרדכי.

שים לא ידע, כי שעתים אחרי היעלמו מן המחנה שלנו הגיעה הודעה של כוננות. כולנו ארזנו את הציוד, ונסענו למוסכים. במחסנים הוצאנו את הגיפים מהסככות. עבודי ואני זיוודנו את הגיפים שלנו. המספא עבר, ושאל איפה שים. עבודי ענה ששים הלך לחרבן.

בשעה אחת בלילה כינס אותנו המג"ד, ואמר: "קיסינג'ר נכשל הלילה במאמציו להשיג הסדר-ביניים עם מצריים. נראה שתפרוץ מלחמה חדשה!"

אמרתי לעבודי כי אם יקפצו אותנו לסיני ותהיה מלחמה, ויגלו ששים איננו, זה יהיה בשבילו כיוון לכל החיים. עבודי אמר: "בשבילנו זה יכול להיות יותר גרוע." הלכנו לשתות קפה. עבודי שאל את המספא מה הולך. הוא ענה שעוד לא ברור, ולפחות עד מחר בצהריים נשארים במחסנים.

עלייד סיר הקפה התגודדו כמה אזרחים, נהגי אגד. שמעתי שהם יוצאים לתל-אביב להביא עוד אנשי-מילואים. קיוותי שהמילחמה לא תפרוץ בינתיים, ועליתי על אחד האוטובוסים.

הוריו של שים ישנו, כשהגעתי לביתם. הם לא ידעו דבר על מקום הימצאו. את חברתו דליה הערתי בחדרה שבגיבעתיים. גם היא לא ידעה כלום. היא התקשרה לכמה חברים של שים — אף אחד לא שמע ממנו.

דליה שאהה אותי איפה אני גר, ואמרה שלא אוכל להגיע בשעה כזו למקום כל-כך רחוק. היא הזמינה אותי לישון אצלה. היא התפשטה ועלתה על המיטה היחידה שהיתה שם, כשהיא משאירה לי מקום לצידה.

אחר-כך, כשהדליקה סיגרייה, אני חושב שהיא ניסתה להצדיק את עצמה בכך שאמרה שהיא חושבת שלשים יש מישהו אחרת.

"מי?" שאלתי אותה.
 "הוא לא סיפר לי," השיבה.
 "או מניין...?"
 "בחופשה האחרונה שלו הוא היה רק כמה דקות, והסתלק."
 "סתם נדמה לך."
 "הוא אמר משהו על בחורה שהכיר במילואים. פקידה בממשל בעזה."
 "פקידה בשלישות בנפה? אין שם אף אחת ששים היה מתחיל איתה!"
 "לא יודעת מאיפה בדיוק. הוא רק אמר שהיא מעזה. ייתכן שהוא רב עליה עם מישהו."
 בשעה שהייתי בחדרה של דליה, צעדו שים וליילה בפרדסי הרצועה, ולא ידעו כי בצאתם מביתה של ליללה ראה אותם מישהו, ועתה הוא וחבריו פוסעים בעקבותיהם. אחרי כשעתיים של הליכה התעייפה ליללה, ושניהם ישבו לנוח בגומה של עץ תפוזים. הם נרדמו מייד.

שים התעורר כאשר שני ערבים יושבים עליו, ושלישי קושר את ידיו מאחור. פניו כוסו בשק, והוא הובל לתוך בונקר צר באחד הפרדסים. שים תשב שיהרגו אותו מייד, וכאשר התמהמהו שאל אותם, בערבית מגומגמת, מה הם מתכוונים לעשות בו. אחד מהם אמר: "אנו נקבל בשבילך מאה, מאתיים לוחמים ערבים! ידעת שאתה שווה כלייך הרבה?"

קול שני שאל איפה הבחורה, והראשון צעק עליו: "טיפס! למה לא שמרת עליה? היא ברחה כשהכנסנו את החייל לבונקר!"
 באותה שעה היינו, דליה ואני, בדרכנו לעזה במכוניתה הקטנה. עקפנו אוטובוסים רבים שהובילו חיילים דרומה. לא התעכבנו בכניסה לעזה, ופנינו מייד לכיוון שאטי. עצרנו על יד ביתה של ליללה. אביה פתח את הדלת.

"איפה בתך?" שאלתי.
 "החייל לקח אותה!" השיב.
 "לאן?"
 "שאל אותו!"

דליה שאהה אם אנו נוסעים אל המחנה שלנו. אמרתי ששים לא היה לוקח את ליללה לשם.

"צריך להודיע לצבא, כדי שייצאו לחפש אותם!" אמרה דליה.
 "אם נודיע לצה"ל, וימצאו אותה, הוא יהיה נפקד מכוננות," הסברתי. "בצבא קוראים לזה: נפקדות נוכח פני האויב."

דליה לא ויתרה: "ייתכן ששים בסכנה!"
 אמרתי שעלינו להגיע אליו לפני צה"ל.
 נכנסנו לאוטו, ויצאנו מאשטי אל כביש-החוף של עזה. פנינו צפונה ונסענו כמה

בנווה מונוסון בית פינתי עם חצר גדולה

754 - 745

הנסיעה ברכבת-תענוג

להתרווח בכורסא נוחה, ולעלעל בעיתון - או, אם תרצו, לקרוא ספר מענין, וגם לשתות משקה קל. אפשר רק - בנסיעה ברכבת מדוע להתמודד עם בעיות התנועה בכבישים, בנסיעה ברכב הפרטי, כאשר אפשר ברכבת לנסוע, בבטחון בשלחה וגם בחסכון. נצלו את היתרונות שהרכבת מעניקה לכם והתענגו.

רכבת ישראל

לשכת הרכוס החשלתית

אל תתחיל ללמוד אנגלית לפני שתתייעץ אתנו!!

האולפן האנגלי הראשון

נבחר מבין כל המכונים לאנגלית ע"י הסתדרות המורים, בנק לאומי, תדיראן, כור, דן, וחברות ביטוח לקיים עבורם קורסים לאנגלית מדוברת שוטפת.

- * פתיחת קורסים כל שבוע.
- * התאמת רמה וייעוץ לכל תלמיד.
- * מאקסימום 15 תלמידים בכתה.
- * קורסים מיוחדים לתלמידי תיכון ובי"ס יסודי (מגיל 7).
- * כמות בוקר אחה"צ וערב.

שיחות ייעוץ, מיון והרשמה בימים ב', ה' בשעות 6-8 בערב במלון רמת-אביב באולם הקבלה

האולפן האנגלי הראשון

מלון רמת-אביב • סמינר הקיבוצים • טל' משרד 414525 ובערב 414864